

EBA/GL/2016/07

18/01/2017

Ghid

---

privind aplicarea definiției stării de
nerambursare în temeiul articolului 178
din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

1. Conformitate și obligații de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta orientările.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari sau privind modul în care ar trebui aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, trebuie să se conformeze și să îl integreze în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care anumite puncte din cuprinsul documentului sunt adresate în primul rând instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 20.03.2017. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE la adresa compliance@eba.europa.eu, cu mențiunea „EBA/GL/2016/07”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităților competente. Orice schimbare cu privire la starea de conformare trebuie adusă, de asemenea, la cunoștința ABE.
4. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

---

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p.12).

2. Obiectul, domeniul de aplicare și definiții

Obiectul

5. Prezentul ghid specifică cerințele de aplicare a articolului 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 privind definiția stării de nerambursare, în conformitate cu mandatul conferit ABE prin articolul 178 alineatul (7) din regulamentul menționat anterior.

Domeniul de aplicare

6. Prezentul ghid se aplică în legătură cu cele două aspecte care urmează:
  - (a) abordarea bazată pe modele interne de rating (abordarea IRB), în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  - (b) abordarea standardizată pentru riscul de credit în temeiul trimiterii la articolul 178 de la articolul 127 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
7. Instituțiile care au primit aprobarea de a utiliza abordarea IRB ar trebui să pună în aplicare cerințele stabilite în prezentul ghid pentru abordarea IRB în cazul tuturor expunerilor. În cazul instituțiilor care au primit aprobarea prealabilă de a utiliza în permanență abordarea standardizată în conformitate cu articolul 150 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau aprobarea de a implementa progresiv abordarea IRB în conformitate cu articolul 148 din regulamentul respectiv, pot aplica cerințele stabilite în prezentul ghid privind abordarea standardizată pentru expunerile relevante în conformitate cu utilizarea parțială permanentă a abordării standardizate sau incluse în planul de implementare secvențială.

Destinatarii

8. Prezentul ghid se adresează autorităților competente prevăzute la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și instituțiilor financiare prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Definiții

9. Dacă nu se prevede altfel, termenii folosiți și definiți în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva (UE) 36/2013 vor avea același înțeles în prezentul ghid.

3. Punerea în aplicare

Data punerii în aplicare

10. Prezentul ghid se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2021. Prin urmare, instituțiile ar trebui să includă cerințele prezentului ghid în procedurile lor interne și în sistemele informatice până la momentul respectiv, dar autoritățile competente pot accelera calendarul tranziției respective la discreția lor.

Prima aplicare a ghidului de către instituțiile IRB

11. Pentru a putea pune în aplicare acest ghid pentru prima dată, instituțiile care utilizează abordarea IRB ar trebui să își evalueze și să își ajusteze în consecință, după caz, sistemele de rating, astfel încât estimările parametrilor de risc să reflecte noua definiție a stării de nerambursare în conformitate cu prezentul ghid, prin aplicarea următoarelor:

- (a) după caz, se vor ajusta datele istorice pe baza noii definiții a stării de nerambursare în conformitate cu prezentul ghid, inclusiv, în special, ca urmare a pragurilor de semnificație pentru obligațiile din credite restante menționate la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (b) se va evalua importanța impactului asupra tuturor parametrilor de risc și cerințelor de fonduri proprii ale noii definiții pentru starea de nerambursare în conformitate cu prezentul ghid și în comparație cu definiția anterioară, dacă este cazul, după efectuarea ajustărilor relevante din datele istorice;
- (c) se va include o marjă suplimentară de prudență în sistemele de rating ale acestora, pentru a ține cont de posibilele denaturări ale estimărilor de risc care rezultă din definiția inconsecventă a stării de nerambursare din datele istorice utilizate în scopuri de modelare.

12. Modificările menționate la punctul 11, care sunt aplicate sistemelor de rating, ca urmare a aplicării prezentului ghid, trebuie verificate de funcția de validare internă și clasificate în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 al Comisiei, și, în funcție de această clasificare, acestea trebuie notificate sau aprobate de către autoritatea competentă relevantă.

13. Instituțiile care utilizează abordarea IRB și care trebuie să obțină aprobarea prealabilă din partea autorităților competente, în conformitate cu articolul 143 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 al Comisiei² în vederea încorporării

---

² JO L 148, 20.5.2014, p. 36.

prezentului ghid până la termenul menționat la punctul 10, ar trebui să convină împreună cu autoritățile lor competente termenul final de depunere a cererii de aprobare a modificărilor aduse definiției stării de nerambursare.

14. După ce instituțiile IRB au început colectarea datelor conform noii definiții a stării de nerambursare, astfel cum se prevede în prezentul ghid, în cursul revizuirii periodice a estimărilor de risc prevăzute la articolul 179 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste instituții ar trebui să extindă sau, dacă acest lucru se justifică, să mute intervalul datelor istorice utilizate pentru cuantificarea riscului astfel încât acesta să includă noi date. Până la atingerea unei perioade de timp adecvate pentru definirea omogenă a stării de nerambursare, în timpul revizuirilor periodice efectuate asupra estimărilor parametrilor de risc, instituțiile IRB respective ar trebui să evalueze caracterul adecvat al nivelului marjei de prudență menționate la punctul 11 litera (b).

Abrogare

15. Punctele 3.3.2.1. și 3.4.4. din Ghidul CEBS privind punerea în aplicare, validarea și evaluarea abordării avansate de evaluare și a abordării bazate pe modele interne de rating (IRB) (GL10) publicat la 4 aprilie 2006 se abrogă cu efect de la 1 ianuarie 2021.

4. Criteriul restanței la identificarea stării de nerambursare

---

Numărarea zilelor restante la plată

16. În sensul aplicării articolului 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care orice sumă datorată reprezentând principal, dobândă sau comision nu a fost plătită până la data scadentă, instituțiile ar trebui să recunoască acest lucru drept obligație din credite restante. În cazul în care există modificări ale graficului obligațiilor din credite, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, politicile instituției ar trebui să clarifice faptul că numărarea zilelor restante ar trebui să se bazeze pe graficul modificat al plăților.
17. În cazul în care condițiile aplicabile creditului permit în mod explicit debitorului să schimbe programul, să suspende sau să amâne plățile efectuate în anumite condiții, iar debitorul acționează în temeiul drepturilor acordate prin contract, ratele modificate, suspendate sau amânate nu ar trebui să fie considerate restante, dar numărarea zilelor restante ar trebui să se bazeze pe un nou grafic imediat ce acesta este specificat. Cu toate acestea, în cazul în care debitorul modifică graficul, suspendă sau amână plățile, instituțiile ar trebui să analizeze motivele unei astfel de modificări și să evalueze posibilele indicii ale improbabilității de plată,

în conformitate cu articolul 178 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și secțiunea 5 din prezentul ghid.

18. În cazul în care este suspendată rambursarea obligației din cauza unei legi care permite această opțiune sau altor restricții legale, numărarea zilelor restante la plată ar trebui, de asemenea, să fie suspendată în cursul acestei perioade. Cu toate acestea, în astfel de situații, instituțiile ar trebui să analizeze, în măsura în care este posibil, motivele exercitării opțiunii de suspendare și să evalueze posibilele indicii ale improbabilității de plată, în conformitate cu articolul 178 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și secțiunea 5 din prezentul ghid.
19. În cazul în care rambursarea obligației face obiectul unui litigiu între debitor și instituție, numărarea zilelor restante la plată poate fi suspendată până la soluționarea litigiului, în cazul în care este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:
  - (a) litigiul dintre debitor și instituție cu privire la existența sau valoarea obligației din credite a fost înaintat către o instanță sau a fost efectuată o altă procedură oficială de către un organism extern competent, care are drept rezultat o hotărâre obligatorie, în conformitate cu cadrul juridic aplicabil în jurisdicția relevantă;
  - (b) în cazul specific al leasingului, a fost adresată către instituție o plângere oficială cu privire la obiectul contractului, iar fondul plângerii a fost confirmat prin audit intern independent, prin validare internă sau printr-o altă unitate de audit independentă comparabilă.
20. În cazul în care debitorul este schimbat ca urmare a unui eveniment, cum ar fi o fuziune sau achiziție a debitorului sau orice altă tranzacție similară, numărarea zilelor restante la plată ar trebui să înceapă din momentul în care o persoană sau o entitate diferită intră sub incidența obligației de a achita obligația. În schimb, numărarea zilelor restante nu este afectată de modificarea numelui debitorului.
21. Calculul sumei integrale a tuturor restanțelor, aferente oricărei obligații din credite ale debitorului instituției, ale întreprinderii-mamă sau ale oricăreia dintre filialele acestui debitor, precum și specificarea instituțiilor care sunt obligate să calculeze, în vederea comparării cu pragul de semnificație stabilit de către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se va efectua cu o frecvență care să permită identificarea la timp a stării de nerambursare. Instituțiile ar trebui să se asigure că informațiile despre zilele restante la plată și starea de nerambursare sunt actualizate în orice moment în care acestea sunt utilizate pentru procesul de luare a deciziilor, funcțiile interne de gestiune a riscului, raportarea internă sau externă, precum și propriile procese de calcul asupra cerințelor de fonduri. În cazul în care instituțiile calculează zilele restante la plată cu o frecvență mai mică decât zilnic, acestea trebuie să se asigure că data stării de nerambursare este identificată ca fiind data la care criteriul restanței a fost efectiv îndeplinit.

22. Clasificarea debitorului ca fiind în stare de nerambursare nu ar trebui să fie supusă deciziei suplimentare de specialitate; odată ce debitorul îndeplinește criteriul restanței, toate expunerile față de debitorul respectiv sunt considerate în stare de nerambursare, cu excepția cazului în care este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

- (a) expunerile sunt eligibile ca expuneri de tip retail, iar instituția aplică definiția stării de nerambursare la nivel de facilitate din credite individuală;
- (b) se consideră că a avut loc o așa-numită „situație de restanță tehnică”, în conformitate cu punctul 23.

Situația de restanță tehnică

23. Se va considera că a avut loc o situație de restanță tehnică în oricare dintre următoarele cazuri:

- (a) în cazul în care o instituție identifică faptul că starea de nerambursare a apărut ca urmare a unor date sau erori de sistem ale instituției, inclusiv a erorilor manuale din procesele standardizate, dar cu excepția deciziilor greșite de acordare de credite;
- (b) în cazul în care o instituție identifică faptul că starea de nerambursare a fost un rezultat al neexecutării, al executării defectuoase sau al executării cu întârziere a tranzacției de plată comandate de către debitor sau în cazul în care există dovada că plata a eșuat ca urmare a unei disfuncționalități la nivelul sistemului de plăți;
- (c) în cazul în care, ca urmare a naturii tranzacției, există un decalaj între primirea plății de către o instituție și repartizarea acestei plăți în contul relevant, astfel încât plata să fie făcută înainte de termenul de 90 de zile, iar creditarea în contul clientului să aibă loc după 90 de zile de întârziere;
- (d) în situația specifică a acordurilor de factoring în cazul în care creanțele achiziționate sunt înregistrate în bilanțul instituției, iar pragul de semnificație stabilit de către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este încălcat, dar niciuna dintre creanțele debitorului nu este restantă de mai mult de 30 de zile.

24. Situațiile de restanță tehnică nu ar trebui să fie considerate stări de nerambursare în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Toate erorile detectate care au condus la situația de restanță tehnică ar trebui să fie remediate de către instituții în cel mai scurt timp posibil.

În cazul instituțiilor care utilizează abordarea IRB, situațiile de restanță tehnică ar trebui să fie eliminate din baza de date de referință a expunerilor în stare de nerambursare în scopul estimării parametrilor de risc.

Expunerile față de administrațiile centrale, administrațiile locale și entitățile din sectorul public

25. Instituțiile pot aplica un tratament specific pentru expunerile față de administrațiile centrale, administrațiile locale și entitățile din sectorul public, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) contractul este legat de livrarea de produse sau servicii, în cazul în care procedurile administrative impun anumite controale legate de executarea contractului înainte să fie efectuată plata; acest lucru se aplică în special expunerilor de factoring sau tipurilor similare de acorduri, dar nu se aplică instrumentelor, cum ar fi obligațiunile;

(b) în afară de întârzierea de plată, nu se aplică alte indicii ale improbabilității de plată, astfel cum se prevede în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (a) și articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și prezentul ghid, situația financiară a debitorului este solidă și nu există motive rezonabile de îngrijorare conform cărora obligația ar putea să nu fie achitată integral, inclusiv orice dobânzi de întârziere, dacă este cazul;

(c) obligația nu este depășită mai mult de 180 de zile.

26. Instituțiile care decid să aplice tratamentul specific menționat la punctul 25 ar trebui să aplice toate caracteristicile următoare:

(a) aceste expuneri nu ar trebui să fie incluse în calculul pragului de semnificație pentru alte expuneri față de acest debitor;

(b) acestea nu ar trebui să fie considerate stări de nerambursare în temeiul articolului 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) acestea ar trebui să fie documentate în mod clar drept expuneri care fac obiectul tratamentului specific.

Dispoziții specifice aplicabile factoringului și creanțelor achiziționate

27. În cazul în care există acorduri de factoring prin care creanțele cedate nu sunt recunoscute în bilanțul factorului și factorul răspunde direct față de client, într-un anumit procent convenit, numărarea zilelor restante ar trebui să înceapă din momentul în care contul de factoring este debitat, adică din momentul în care avansurile plătite pentru creanțe depășesc procentul convenit între factor și client. În vederea determinării elementelor restante ale clientului unui factor, instituțiile ar trebui să aplice următoarele două etape:
- (a) va compara suma valorii contului de factoring debitat și toate celelalte obligații restante ale clientului înregistrate în bilanțul factorului cu componenta absolută a pragului de semnificație stabilit de către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  - (b) va compara raportul dintre suma descrisă la litera (a) și suma totală a valorii curente a contului de factoring, adică valoarea avansurilor plătite pentru creanțe și toate celelalte expuneri de bilanț aferente obligațiilor din credite ale clientului, cu componenta relativă a pragului de semnificație stabilit de către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
28. În cazul în care există acorduri de factoring în care creanțele achiziționate sunt recunoscute în bilanțul factorului și factorul are expuneri față de debitorii clientului, numărarea zilelor restante ar trebui să înceapă atunci când plata pentru o singură creanță devine scadentă. În această situație, pentru instituțiile care utilizează abordarea IRB, în virtutea faptului că creanțele cedate sunt creanțe achiziționate, în cazul în care acestea îndeplinesc cerințele de la articolul 154 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în cazul creanțelor achiziționate asupra societăților, cerințele de la articolul 153 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, definiția stării de nerambursare poate fi aplicată ca în cazul expunerilor de tip retail, în conformitate cu secțiunea 9 din prezentul ghid.
29. În cazul în care instituția recunoaște evenimentele legate de riscul de diminuare a valorii creanței aferent creanțelor achiziționate, așa cum sunt definite acestea la articolul 4 alineatul (1) punctul 53 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste evenimente nu ar trebui considerate ca determinând starea de nerambursare a debitorului. În cazul în care valoarea creanțelor a fost redusă ca urmare a unor evenimente legate de riscul de diminuare, cum ar fi discounturi, deduceri, compensare sau note de credit emise de către vânzător, suma de încasat redusă ar trebui inclusă în calculul zilelor restante. În cazul unui litigiu între debitor și vânzător și atunci când un astfel de eveniment este recunoscut ca fiind asociat riscului de diminuare, numărarea zilelor restante ar trebui suspendată până la soluționarea litigiului.
30. Evenimente atestate ca fiind asociate riscului de diminuare și, prin urmare, excluse de la identificarea stării de nerambursare ar trebui să fie incluse în calculul cerințelor de fonduri

proprii sau al capitalului intern pentru riscul de diminuare. În cazul în care instituțiile recunosc un număr semnificativ de evenimente aferente riscului de diminuare, acestea ar trebui să analizeze și să formalizeze motivele unor astfel de evenimente și să evalueze posibilele indicii ale improbabilității de plată, în conformitate cu articolul 178 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și secțiunea 5 din prezentul ghid.

31. În cazul în care debitorul nu a fost informat în mod corespunzător cu privire la cesiunea creanței de către clientul factorului și instituția deține dovada că plata pentru creanță a fost făcută către client, instituția ar trebui să nu considere creanța restantă. În cazul în care debitorul a fost informat în mod corespunzător cu privire la cesiunea creanței, dar a efectuat totuși plata către client, instituția ar trebui să continue numărarea zilelor restante conform condițiilor creanței.
32. În cazul specific al acordurilor de factoring confidențiale, în care debitorii nu sunt informați cu privire la cesiunea creanțelor, însă creanțele achiziționate sunt recunoscute în bilanțul factorului, numărarea zilelor restante ar trebui să înceapă din momentul convenit cu clientul, atunci când plățile efectuate de către debitori ar trebui să fie transferate de la client la factor.

Stabilirea pragului de semnificație

33. Autoritățile competente ar trebui să notifice ABE cu privire la nivelurile pragurilor de semnificație pe care le stabilesc în jurisdicțiile respective, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. După intrarea în vigoare a standardelor tehnice de reglementare elaborate în conformitate cu articolul 178 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care autoritățile competente au stabilit componenta relativă a pragului de semnificație la un nivel diferit de cel de 1% menționat în aceste standarde tehnice de reglementare, ele ar trebui să comunice motivele acestui nivel diferit al pragului către ABE.
34. Instituțiile ar trebui să aplice pragul de semnificație pentru obligațiile din credite restante stabilite de către autoritățile competente, astfel cum sunt menționate la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Instituțiile pot identifica stările de nerambursare pe baza unui prag inferior în cazul în care pot demonstra că acest prag inferior este un indiciu relevant al improbabilității de plată și că nu conduce la un număr excesiv de stări de nerambursare ce vor reveni la o altă stare decât cea de nerambursare la scurt timp după ce au fost recunoscute ca fiind în incapacitate de plată sau reducere a cerințelor de capital. În acest caz, instituțiile ar trebui să înregistreze în bazele lor de date informațiile privind factorii care declanșează starea de nerambursare ca un indiciu specific suplimentar al improbabilității de plată.

5. Indicii ale improbabilității de plată

Statusul de încetare a contabilizării

35. În sensul improbabilității de plată menționate la articolul 178 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile ar trebui să ia în considerare faptul că este puțin probabil ca un debitor să plătească în cazul în care dobânzile aferente obligațiilor din credite nu mai sunt recunoscute în contul de profit al instituției ca urmare a scăderii calității obligației din credite.

Ajustările specifice pentru riscul de credit

36. În sensul improbabilității de plată menționate la articolul 178 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, toate ajustările specifice pentru riscul de credit, stipulate după cum urmează, ar trebui să fie considerate ca fiind un rezultat al scăderii semnificative percepute în calitatea creditului unei obligații din credite și, prin urmare, ar trebui să fie tratate ca un indiciu al improbabilității de plată:

(a) pierderile recunoscute în contul de profit sau pierdere pentru instrumente evaluate la valoarea justă care reprezintă depreciere a riscului din credite în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;

(b) pierderile ca urmare a unor evenimente curente sau anterioare care afectează o expunere individuală semnificativă sau expuneri care nu sunt semnificative individual, care sunt evaluate în mod individual sau colectiv.

37. Ajustările specifice pentru riscul de credit care acoperă pierderile pentru care experiența istorică, ajustată pe baza datelor observabile actuale, indică faptul că a avut loc pierderea, dar instituția încă nu conștientizează care expunere individuală a suferit aceste pierderi („pierderi suportate, dar care nu au fost raportate”) nu ar trebui să fie considerate un indiciu al improbabilității de plată a unui anumit debitor.

38. În cazul în care instituția tratează o expunere ca fiind depreciată, o astfel de situație ar trebui să fie considerată un indiciu suplimentar al improbabilității de plată și, prin urmare, debitorul trebuie să fie considerat în stare de nerambursare, indiferent dacă există ajustări specifice pentru riscul de credit atribuite acestei expuneri. În cazul în care, conform cadrului contabil aplicabil în eventualitatea pierderilor suportate, dar care nu au fost raportate, expunerile sunt recunoscute ca fiind depreciate, aceste situații nu ar trebui să fie tratate ca un indiciu al improbabilității de plată.

39. În cazul în care instituția tratează o expunere drept expunere depreciată din credite în conformitate cu IFRS 9, adică o atribuie etapei 3, astfel cum este definită în IFRS 9 Instrumente financiare, publicată de IASB în iulie 2014, o astfel de expunere ar trebui să fie

considerată în stare de nerambursare, cu excepția cazului în care expunerea a fost considerată drept expunere depreciată din credite ca urmare a întârzierii de plată și atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții, atât separat, cât și cumulativ:

- (a) autoritățile competente au înlocuit cele 90 de zile restante cu 180 de zile în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar această perioadă mai lungă nu este utilizată în scopul recunoașterii deprecierei creditului;
- (b) pragul de semnificație la care se face referire la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu a fost încălcat;
- (c) expunerea a fost recunoscută ca fiind o situație de restanță tehnică, în conformitate cu punctul 23;
- (d) expunerea îndeplinește condițiile de la punctul 25.

40. În cazul în care instituția utilizează atât IFRS 9, cât și un alt cadru contabil, aceasta trebuie să aleagă dacă să clasifice expunerile în stare de nerambursare, în conformitate cu punctele 36-38 sau în conformitate cu punctul 39. Odată ce această alegere este făcută, ea trebuie să fie aplicată în mod consecvent în timp.

Vânzarea obligației din credite

41. În sensul improbabilității de plată la care se face referire la articolul 178 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile ar trebui să ia în considerare atât caracterul, cât și pragul de semnificație al pierderii în legătură cu vânzarea obligațiilor din credite, în conformitate cu următoarele puncte. Tranzacțiile de securitizare tradițională cu transfer semnificativ al riscului și orice vânzare a unor obligații din credite în cadrul grupului ar trebui să fie considerate vânzare a obligațiilor din credite.
42. Instituțiile ar trebui să analizeze motivele pentru vânzarea obligațiilor din credite și motivele pentru eventualele pierderi recunoscute prin aceasta. În cazul în care motivele pentru vânzarea obligațiilor din credite nu au fost asociate riscului din credite, cum ar fi în cazul în care există necesitatea de a crește lichiditatea instituției sau în care există o schimbare în strategia de afaceri, iar instituția nu percepe calitatea creditului obligațiilor respective ca fiind în scădere, pierderile economice legate de vânzarea acestor obligații ar trebui să nu fie considerate de natura creditelor. În acest caz, vânzarea nu ar trebui considerată un indiciu al stării de nerambursare, nici măcar în cazul în care pierderea este semnificativă, cu condiția furnizării unei justificări corespunzătoare, documentate a tratamentului pierderii de vânzare ca nefiind de natura creditelor. În special, instituțiile pot lua în considerare pierderea privind vânzarea obligațiilor din credite ca nefiind de natura creditelor, în cazul în care activele care fac obiectul vânzării sunt active tranzacționate în mod public și evaluate la valoarea justă.

43. Cu toate acestea, în cazul în care pierderea privind vânzarea obligațiilor din credite este legată de calitatea creditului aferentă acestor obligații, în special atunci când instituția vinde obligațiile din credite ca urmare a scăderii calității acestora, instituția ar trebui să analizeze importanța pierderii economice și, atunci când pierderile economice sunt semnificative, acestea ar trebui considerate un indiciu al stării de nerambursare.
44. Instituțiile ar trebui să își stabilească un prag pentru pierderile economice de natura creditelor aferente vânzării obligațiilor din credite, considerate semnificative, care ar trebui să fie calculate conform următoarei formule, fără a depăși 5%:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

în care:

L este pierderea economică legată de vânzarea obligațiilor din credite;

E este valoarea totală rămasă de rambursat a obligațiilor care fac obiectul vânzării, inclusiv dobânzi și comisioane;

P este prețul convenit pentru obligațiile vândute.

45. Pentru a aprecia importanța pierderii economice globale legate de vânzarea de obligații din credite, instituțiile ar trebui să calculeze pierderile economice și să le compare cu pragul menționat la punctul 44. În cazul în care pierderea economică este mai mare decât acest prag, obligațiile din credite ar trebui considerate în stare de nerambursare.
46. Vânzarea obligațiilor din credite se poate efectua fie înainte, fie după starea de nerambursare. În cazul instituțiilor care utilizează abordarea IRB, indiferent de momentul vânzării, în cazul în care vânzarea a fost asociată unei pierderi economice semnificative din credite, informațiile despre pierdere ar trebui să fie înregistrate în mod adecvat și stocate în vederea estimării parametrilor de risc.
47. În cazul în care a avut loc vânzarea unei obligații din credite la o pierdere economică semnificativă din credite înainte de identificarea stării de nerambursare a expunerii respective, momentul vânzării ar trebui să fie considerat drept momentul stării de nerambursare. În cazul unei vânzări parțiale din totalul obligațiilor unui debitor, atunci când vânzarea este asociată cu o pierdere economică semnificativă din credite, toate expunerile rămase acestui debitor ar trebui să fie tratate ca fiind în stare de nerambursare, cu excepția cazului în care expunerile sunt eligibile ca expuneri de tip retail, iar instituția aplică definiția stării de nerambursare la nivel de facilitate.
48. În cazul vânzării unui portofoliu de expuneri, tratamentul obligațiilor din credite individuale din cadrul acestui portofoliu ar trebui să fie stabilit în conformitate cu modul în care s-a stabilit prețul portofoliului. În cazul în care prețul pentru portofoliul total a fost determinat prin specificarea discountului anumitor obligații din credite, importanța pierderii economice de natura creditelor ar trebui să fie evaluată în mod individual pentru fiecare expunere din

cadrul portofoliului. Cu toate acestea, în cazul în care prețul a fost stabilit doar la nivel de portofoliu, importanța pierderilor economice de natura creditului poate fi evaluată la nivel de portofoliu și, în cazul în care pragul prevăzut la punctul 44 este încălcat, toate obligațiile din credite din cadrul acestui portofoliu ar trebui să fie tratate ca fiind în stare de nerambursare în momentul vânzării.

Restructurarea în regim de urgență

49. În sensul improbabilității de plată menționate la articolul 178 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se va considera că a avut loc restructurarea în regim de urgență atunci când concesiunile au fost extinse către un debitor care se confruntă sau este pe cale să se confrunte cu dificultăți în îndeplinirea angajamentelor sale financiare, astfel cum sunt specificate la punctele 163-167 și 172-174 din anexa V la Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei (UE) nr. 680/2014 din 16 aprilie 2014³ astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/227 al Comisiei⁴.
50. Având în vedere faptul că, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, debitorul ar trebui să fie considerat în stare de nerambursare în cazul în care restructurarea în regim de urgență este de natură să conducă la o obligație financiară diminuată, acolo unde, având în vedere expunerile suportate, debitorul ar trebui să fie clasificat ca fiind în stare de nerambursare numai dacă măsurile de restructurare relevante sunt susceptibile de a avea ca rezultat o obligație financiară diminuată.
51. Instituțiile ar trebui să stabilească un prag pentru obligația financiară diminuată, care se consideră a fi cauzată de anularea sau amânarea la plată a unei părți semnificative a principalului, a dobânzii sau a comisioanelor și care ar trebui să fie calculat în conformitate cu următoarea formulă, fără a depăși valoarea de 1%:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

în care:

DO reprezintă reducerea obligației financiare;

NPV₀ reprezintă valoarea netă actualizată a fluxurilor de numerar (inclusiv dobânda și comisioanele neachitate) preconizate în obligațiile contractuale înainte de modificările aduse termenilor și condițiilor contractului, actualizate folosind rata dobânzii efective inițiale a clientului;

---

³ JO L 191, 28.6.2014, p. 1.

⁴ JO L 48, 20.2.2015, p. 1.

NPV_1 reprezintă valoarea netă actualizată a fluxurilor de numerar preconizate bazate pe noul acord, actualizate utilizând rata dobânzii efective inițiale a clientului.

52. În sensul improbabilității de plată menționate la articolul 178 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru fiecare restructurare în regim de urgență, instituțiile ar trebui să calculeze obligația financiară diminuată și să o compare cu pragul menționat la punctul 51. În cazul în care obligația financiară diminuată este mai mare decât acest prag, expunerile trebuie să fie considerate în stare de nerambursare.
53. În cazul în care, totuși, obligația financiară diminuată este sub pragul specificat, în special atunci când valoarea netă actualizată a fluxurilor de numerar preconizate în baza acordului de restructurare în regim de urgență este mai mare decât valoarea netă actualizată a fluxurilor de numerar preconizate înainte de modificările aduse termenilor și condițiilor, instituțiile ar trebui să evalueze aceste expuneri pentru alte posibile indicii ale improbabilității de plată. În cazul în care instituția are îndoieli întemeiate cu privire la probabilitatea de rambursare integrală a obligației în conformitate cu noul acord, în timp util, debitorul ar trebui să fie considerat în stare de nerambursare. Printre indiciile care pot sugera improbabilitatea de plată se numără următoarele:
  - (a) plata unei sume forfetare mari preconizată la sfârșitul graficului de rambursare;
  - (b) grafic de rambursare neregulat, în care sunt stipulate plăți mult mai mici la începutul graficului de rambursare;
  - (c) perioadă de grație semnificativă la începutul graficului de rambursare;
  - (d) expunerile față de debitor au făcut obiectul restructurării în regim de urgență în repetate rânduri.
54. Orice concesiune acordată unui debitor aflat în stare de nerambursare ar trebui să conducă la clasificarea debitorului ca restructurare în regim de urgență. Toate expunerile clasificate ca expuneri neperformante în urma dificultăților financiare, în conformitate cu anexa V la Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei (UE) nr. 680/2014 din 16 aprilie 2014, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 2015/227 al Comisiei, ar trebui să fie clasificate în stare de nerambursare și să facă obiectul restructurării în regim de urgență.
55. În cazul în care oricare dintre modificările graficului obligațiilor din credite menționate la articolul 178 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este rezultatul dificultăților financiare ale unui debitor, instituțiile ar trebui, de asemenea, să stabilească dacă a avut loc o restructurare în regim de urgență și dacă a existat un indiciu al improbabilității de plată.

Faliment

56. În sensul improbabilității de plată menționate la articolul 178 alineatul (3) literele (e) și (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile ar trebui să specifice, în mod clar, în politicile lor interne, ce tip de acord este tratat ca o comandă sau ca o protecție similară falimentului, luând în considerare toate cadrele juridice relevante, precum și următoarele caracteristici tipice ale unei astfel de protecții:

- (a) sistemul de protecție cuprinde toți creditorii sau toți creditorii cu creanțe negarantate;
- (b) termenii și condițiile sistemului de protecție sunt aprobate de instanță sau de altă autoritate publică relevantă;
- (c) termenii și condițiile sistemului de protecție includ o suspendare temporară a plăților sau rambursarea parțială a datoriei;
- (d) măsurile implică un fel de control asupra conducerii societății și a activelor sale;
- (e) în cazul în care sistemul de protecție eșuează, posibilitatea de lichidare a societății este mare.

57. Instituțiile ar trebui să trateze toate acordurile enumerate în anexa A la Regulamentul (UE) nr. 2015/848⁵ ca o comandă sau ca o protecție similară falimentului.

Alte indicii ale improbabilității de plată

58. Instituțiile ar trebui să specifice, în politicile și procedurile lor interne, și alte indicii suplimentare ale improbabilității de plată a unui debitor, pe lângă cele menționate la articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Respectivul indicii suplimentare ar trebui specificate pentru fiecare tip de expuneri, astfel cum sunt definite la articolul 142 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care să reflecte caracteristicile specifice ale acestora, iar acestea ar trebui specificate pentru toate liniile de activitate, persoanele juridice sau locațiile geografice. Apariția unui indiciu suplimentar al improbabilității de plată ar trebui să rezulte fie într-o reclasificare automată a expunerilor în stare de nerambursare, fie în declanșarea unei evaluări de la caz la caz și poate include indicii bazate pe informații interne sau externe.

---

⁵ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19).

59. Posibile indicii ale improbabilității de plată care ar putea fi luate în considerare de către instituții, pe baza informațiilor interne, includ următoarele:

- (a) sursele de venituri recurente ale debitorului nu mai sunt disponibile pentru plățile în rate;
- (b) existența unor preocupări justificate cu privire la capacitatea viitoare a debitorului de a genera fluxuri de numerar stabile și suficiente;
- (c) nivelul global al efectului de levier al debitorului a crescut în mod semnificativ sau astfel de modificări ale efectului de levier sunt preconizate în mod justificat;
- (d) debitorul a încălcat convențiile unui contract din credite;
- (e) instituția a solicitat orice instrument de garantare, inclusiv o garanție;
- (f) pentru expunerile față de o persoană fizică: starea de nerambursare a unei societăți deținute în totalitate de o singură persoană, în cazul în care aceasta a furnizat instituției o garanție personală pentru toate obligațiile unei societăți;
- (g) pentru expunerile de tip retail, în cazul în care se aplică definiția stării de nerambursare la nivelul unei facilități din credite individuale, faptul că o parte semnificativă a obligației totale a debitorului este în stare de nerambursare;
- (h) raportarea unei expuneri ca fiind neperformante, în conformitate cu anexa V la Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei (UE) nr. 680/2014 din 16 aprilie 2014, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/227 al Comisiei, cu excepția cazului în care autoritățile competente au înlocuit întârzierea la plată de 90 de zile cu 180 de zile, în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

60. De asemenea, instituțiile ar trebui să ia în considerare informațiile disponibile în bazele de date externe, inclusiv în registrele din credite, indicatorii macroeconomici și sursele de informare publice, inclusiv articolele de presă și rapoartele analiștilor financiari. Posibilele indicii ale improbabilității de plată care ar putea fi luate în considerare de către instituții, pe baza informațiilor externe, includ următoarele:

- (a) au fost înregistrate întârzieri semnificative ale plăților către alți creditori în registrul de credite relevant;
- (b) o criză a sectorului în care contrapartea operează în combinație cu poziția slabă a contrapărții în acest sector;
- (c) dispariția unei piețe active pentru un activ financiar din cauza dificultăților financiare ale debitorului;

(d) o instituție deține informații conform cărora un terț, în special o altă instituție, a declarat faliment sau a solicitat o protecție similară a debitorului.

61. Atunci când precizează criteriile pentru improbabilitate de plată, instituțiile ar trebui să ia în considerare relațiile în cadrul grupurilor de clienți aflați în legătură, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 39 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În special, instituțiile ar trebui să specifice în politicile lor interne dacă starea de nerambursare a unui debitor în cadrul grupului de clienți aflați în legătură are un efect de contagiune asupra altor entități din cadrul acestui grup. Specificațiile respective ar trebui să fie în conformitate cu politicile corespunzătoare pentru atribuirea expunerilor față de un singur debitor la o clasă de debitori și la grupurile de clienți aflați în legătură, în conformitate cu articolul 172 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În cazul în care nu au fost specificate astfel de criterii pentru o situație non-standard, în cazul stării de nerambursare a unui debitor care face parte dintr-un grup de clienți aflați în legătură, instituțiile ar trebui să evalueze potențialul improbabilității de plată al tuturor celorlalte entități din cadrul acestui grup, de la caz la caz.
62. În cazul în care un activ financiar a fost achiziționat sau a provenit de la o instituție cu un discount semnificativ, instituțiile ar trebui să evalueze dacă acest discount reflectă deteriorarea calității creditului debitorului și dacă există indicii ale stării de nerambursare, în conformitate cu prezentul ghid. Evaluarea improbabilității de plată ar trebui să se refere la suma totală datorată de către debitor, indiferent de prețul pe care instituția l-a plătit pentru activ. Această evaluare se poate baza pe procedurile de diligență efectuate înainte de achiziționarea activului sau pe analiza efectuată în scopurile contabile pentru a determina dacă activul este depreciat.
63. Instituțiile trebuie să dispună de politicile și procedurile adecvate pentru identificarea fraudelor din credite. În general, atunci când se identifică fraude din credite, expunerea este deja în stare de nerambursare pe baza unor întârzieri semnificative de plată. Cu toate acestea, în cazul în care fraudă din credite este identificată înaintea stării de nerambursare, acest lucru ar trebui tratat ca un indiciu suplimentar al improbabilității de plată.

Procesele de guvernanță în ceea ce privește improbabilitatea de plată

64. Instituțiile ar trebui să stabilească politici în ceea ce privește definiția stării de nerambursare pentru a asigura aplicarea coerentă și eficientă și, în special, acestea ar trebui să dispună de politici și proceduri clare privind aplicarea criteriilor de improbabilitate de plată, în conformitate cu articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și toate celelalte indicii ale improbabilității de plată, astfel cum sunt specificate de instituție, care să acopere toate tipurile de expuneri, astfel cum sunt definite la articolul 142 alineatul (1) punctul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru toate liniile de activitate, persoanele juridice și locațiile geografice.

65. În ceea ce privește fiecare indiciu al improbabilității de plată, instituțiile ar trebui să definească metodele adecvate de identificare a acestora, inclusiv sursele de informare și frecvența monitorizării. Sursele de informare ar trebui să includă atât sursele interne, cât și pe cele externe, inclusiv, în special, bazele de date și registrele externe relevante.

6. Aplicarea definiției stării de nerambursare în datele externe

---

66. Instituțiile care utilizează abordarea IRB și care utilizează date externe în scopul estimării parametrilor de risc în conformitate cu articolul 178 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui să aplice cerințele specificate în prezenta secțiune.

67. În sensul articolului 178 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile ar trebui să facă toate cele ce urmează:

- (a) să verifice dacă definiția stării de nerambursare utilizată în datele externe este în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (b) să verifice dacă definiția stării de nerambursare utilizată în datele externe este în concordanță cu definiția stării de nerambursare, așa cum este pusă în aplicare de instituție pentru portofoliul relevant al expunerilor, inclusiv, în special: numărarea și numărul de zile de întârziere care declanșează starea de nerambursare, structura și nivelul pragului de semnificație pentru obligațiile din credite restante, definiția restructurării în regim de urgență care declanșează starea de nerambursare, tipul și nivelul ajustărilor specifice pentru riscul de credit care determină starea de nerambursare și criteriile pentru a reveni la o stare diferită de cea de nerambursare;
- (c) să se documenteze privind sursele de date externe, definiția stării de nerambursare utilizată în date externe, analiza efectuată și toate diferențele identificate.

68. Pentru fiecare diferență identificată în definiția stării de nerambursare care rezultă din evaluarea punctului 67, instituțiile ar trebui să facă toate cele ce urmează:

- (a) să evalueze dacă ajustarea definiției interne a stării de nerambursare ar duce la o creștere sau la o scădere a ratei de nerambursare sau dacă este imposibilă determinarea acesteia;
- (b) fie vor efectua ajustările corespunzătoare în datele externe, fie vor fi în măsură să demonstreze că diferența este neglijabilă în ceea ce privește impactul asupra tuturor parametrilor de risc și a cerințelor de fonduri proprii,

69. În ceea ce privește totalitatea diferențelor identificate în definiția stării de nerambursare care rezultă din evaluarea de la punctul 67 și ținând cont de ajustările efectuate în conformitate cu punctul 68 litera (b), instituțiile ar trebui să poată să demonstreze autorităților competente faptul că s-a respectat echivalența cu definiția internă a stării de nerambursare, inclusiv, acolo unde este posibil, prin compararea ratei de nerambursare în datele interne pe un tip relevant de expuneri cu date externe.
70. În cazul în care evaluarea de la punctul 67 identifică diferențele în definiția stării de nerambursare pe care procesul de la punctul 68 o relevă ca nefiind neglijabilă, dar imposibil de depășit prin ajustarea datelor externe, instituțiile sunt obligate să adopte o marjă adecvată de prudență în estimarea parametrilor de risc în conformitate cu articolul 179 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În acest caz, instituțiile ar trebui să se asigure că această marjă suplimentară de prudență reflectă caracterul semnificativ al diferențelor rămase în definiția stării de nerambursare și posibilul impact al acestora asupra tuturor parametrilor de risc.

7. Criteriile pentru revenirea la o stare diferită de cea de nerambursare

---

Condițiile minime pentru reclasificare la o stare diferită de cea de nerambursare

71. În sensul aplicării articolului 178 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția situațiilor prevăzute la punctul 72, instituțiile ar trebui să aplice toate cele ce urmează:
- (a) va considera că niciunul din factorii care declanșează starea de nerambursare nu continuă să fie aplicat unei expuneri aflate anterior în stare de nerambursare, în cazul în care au trecut cel puțin 3 luni de la momentul în care condițiile menționate la articolul 178 alineatul (1) litera (b) și articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 încetează să mai fie îndeplinite;
  - (b) va lua în considerare comportamentul debitorului în cursul perioadei menționate la litera (a);
  - (c) va lua în considerare situația financiară a debitorului în cursul perioadei menționate la litera (a);
  - (d) după perioada menționată la litera (a), va efectua o evaluare și, în cazul în care instituția constată în continuare că este puțin probabil ca debitorul să-și achite obligațiile în totalitate, fără a recurge la executarea garanției, expunerile trebuie să continue să fie clasificate drept în stare de nerambursare până în momentul în care

instituția este convinsă că îmbunătățirea calității creditului este factuală și permanentă;

- (e) condițiile menționate la literele (a)-(d) trebuie îndeplinite, de asemenea, în ceea ce privește expunerile noi față de debitor, în special în cazul în care expunerile anterioare în stare de nerambursare față de debitorul în cauză au fost vândute sau anulate.

Instituțiile pot aplica termenul menționat la litera (a) tuturor expunerilor sau pot aplica perioade diferite pentru diferite tipuri de expuneri.

72. În sensul aplicării articolului 178 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și în cazul în care restructurarea în regim de urgență, în conformitate cu punctul 49 din prezentul ghid, se aplică unei expuneri în stare de nerambursare, indiferent dacă o astfel de restructurare a fost efectuată înainte sau după identificarea stării de nerambursare, instituțiile ar trebui să ia în considerare faptul că niciun factor care declanșează starea de nerambursare nu continuă să se aplice unei expuneri anterioare aflate în stare de nerambursare, în cazul în care a trecut cel puțin 1 an de la cel mai recent dintre următoarele evenimente:

- (a) momentul extinderii măsurilor de restructurare;
- (b) momentul în care expunerea a fost clasificată ca fiind în stare de nerambursare;
- (c) sfârșitul perioadei de grație incluse în acordurile de restructurare.

73. Instituțiile ar trebui să reclasifice expunerea la o stare diferită de cea de nerambursare după cel puțin perioada de un an prevăzută la punctul anterior, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) în perioada respectivă, debitorul a făcut o plată semnificativă; plata semnificativă poate fi considerată efectuată în cazul în care debitorul a plătit, prin plățile sale periodice, în conformitate cu acordurile de restructurare, un total egal cu suma considerată restantă anterior (în cazul în care au existat sume restante) sau care a fost anulată (în cazul în care nu au existat sume restante), în cadrul măsurilor de restructurare;
- (b) în această perioadă, plățile au fost efectuate periodic în conformitate cu graficul aplicabil după acordurile de restructurare;
- (c) nu există obligații din credite restante conform graficului aplicabil după regimul de restructurare;
- (d) nu se aplică niciun indiciu al improbabilității de plată, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau alte indicii suplimentare ale improbabilității de plată specificate de instituție;

(e) de altfel, instituția nu consideră că este puțin probabil ca debitorul să își plătească în întregime obligațiile din credite în conformitate cu graficul după regimul de restructurare, fără a recurge la executarea garanției. În cadrul acestei evaluări, instituțiile ar trebui să examineze mai ales situațiile în care sunt avute în vedere o plată a unei sume forfetare mari sau plăți semnificativ mai mari la sfârșitul graficului de rambursare;

(f) condițiile menționate la literele (a)-(e) trebuie îndeplinite, de asemenea, în ceea ce privește expunerile noi față de debitor, în special în cazul în care expunerile anterioare care fac obiectul restructurării în regim de urgență au fost vândute sau anulate.

74. În cazul în care se schimbă debitorul ca urmare a unui eveniment, cum ar fi o fuziune sau achiziție a debitorului sau orice altă tranzacție similară, instituția nu ar trebui să aplice punctul 73 litera (a). În schimb, în cazul în care se schimbă numele debitorului, instituțiile ar trebui să aplice punctul respectiv.

Monitorizarea eficienței politicii

75. În sensul aplicării articolului 178 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o instituție ar trebui să definească criteriile și politici clare în ceea ce privește situația în care debitorul poate fi clasificat din nou ca nefiind în stare de nerambursare și mai ales în ambele situații următoare:

(a) atunci când se poate considera că îmbunătățirea situației financiare a unui debitor este suficientă pentru a permite rambursarea integrală și la timp a obligației din credite;

(b) atunci când rambursarea este de fapt probabilă chiar și în cazul în care există o îmbunătățire a situației financiare a unui debitor, în conformitate cu litera (a).

76. Instituțiile ar trebui să monitorizeze periodic eficiența politicilor menționate la punctul 75 și în special să monitorizeze și să analizeze:

(a) modificările statutului debitorilor sau al facilităților;

(b) impactul politicilor adoptate privind ratele de revenire;

(c) impactul politicilor adoptate asupra

(d) stărilor de nerambursare multiple.

77. Se estimează că instituția va avea un număr limitat de debitori în stare de nerambursare la puțin timp după revenirea dintr-o stare diferită de cea de nerambursare. În cazul numărului foarte mare de stări de nerambursare multiple, instituția ar trebui să-și revizuiască politicile în ceea ce privește reclasificarea expunerilor.

78. Ar trebui să fie avută în vedere analiza modificărilor în stările debitorilor sau în facilități, în special, cu scopul de a specifica perioadele menționate la punctele 71 și 72. Instituțiile pot specifica perioade mai lungi pentru expunerile care au fost clasificate în stare de nerambursare în ultimele 24 de luni.

8. Consecvența în aplicarea definiției stării de nerambursare

---

Prezentare generală

79. Instituțiile ar trebui să adopte mecanisme și proceduri adecvate pentru a se asigura că definiția stării de nerambursare este pusă în aplicare și utilizată într-un mod corect și ar trebui, în special, să se asigure:

- (a) că starea de nerambursare a unui singur debitor este identificată în mod coerent în cadrul instituției în ceea ce privește toate expunerile față de acest debitor în toate sistemele informatice relevante, inclusiv în toate entitățile juridice din cadrul grupului și în toate zonele geografice, în conformitate cu punctele 80 - 82 sau pentru expunerile de tip retail în conformitate cu punctele 92 - 94;
- (b) că una dintre următoarele este valabilă:
  - i. aceeași definiție a stării de nerambursare este utilizată în mod constant de către o instituție, o întreprindere-mamă sau oricare dintre filialele sale și în cadrul mai multor tipuri de expuneri;
  - ii. atunci când se aplică definiții diferite ale stării de nerambursare fie în cadrul unui grup sau în cadrul mai multor tipuri de expuneri, domeniul de aplicare al fiecăreia dintre definițiile stării de nerambursare sunt specificate în mod clar, în conformitate cu punctele 83 - 85;

Identificarea coerentă a stării de nerambursare a unui singur debitor

80. În sensul punctului 79 litera (a), instituțiile ar trebui să pună în aplicare proceduri și mecanisme adecvate pentru a se asigura că starea de nerambursare a unui singur debitor este identificată complet în cadrul instituției în ceea ce privește toate expunerile față de acest debitor în toate sistemele informatice relevante, inclusiv în toate entitățile juridice din cadrul grupului și în toate locațiile geografice în care aceasta este activă în alte moduri decât prin intermediul unei persoane juridice.

81. În cazul în care schimbul de date ale clienților între diferitele entități juridice din cadrul unei instituții, întreprinderea-mamă sau oricare dintre filialele sale este interzis de reglementările de protecție a consumatorilor, de secretul bancar sau de alte legi care rezultă în neconcordanțe în identificarea stării de nerambursare a unui debitor, instituțiile ar trebui să informeze autoritățile competente referitor la aceste impedimente juridice și, în cazul în care utilizează abordarea IRB, de asemenea, acestea trebuie să estimeze pragul de semnificație al neconcordanțelor în identificarea stării de nerambursare a unui debitor și potențialul impact al acestora asupra estimărilor parametrilor de risc.
82. În plus, în cazul în care identificarea stării de nerambursare a unui debitor într-un mod pe deplin consecvent la nivelul instituției, al întreprinderii-mamă sau al oricăreia dintre filialele sale este foarte greoaie, necesitând dezvoltarea unei baze de date centralizate a tuturor clienților sau punerea în aplicare a altor mecanisme sau proceduri de verificare a stării fiecărui client, la toate entitățile din cadrul grupului, instituțiile nu trebuie să aplice astfel de mecanisme sau proceduri dacă pot demonstra că efectul neconformității este nesemnificativ, deoarece nu există sau există un număr foarte limitat de clienți comuni în rândul entităților relevante din cadrul unui grup și expunerea la acești clienți este nesemnificativă.

Utilizarea consecventă a definiției stării de nerambursare în funcție de tipurile de expuneri

83. În sensul punctului 79 litera (b), o instituție, o întreprindere-mamă sau oricare dintre filialele sale ar trebui să utilizeze aceeași definiție a stării de nerambursare pentru un singur tip de expunere, conform articolului 142 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Acestea pot folosi diferite definiții ale stării de nerambursare pentru diferite tipuri de expuneri, inclusiv pentru anumite persoane juridice sau pentru prezența în locații geografice în alte moduri decât prin intermediul unei persoane juridice, în cazul în care acest lucru este justificat prin aplicarea unor practici de gestionare a riscului intern foarte diferite sau prin diferite moduri de aplicare a cerințelor legale în diferite jurisdicții, în special din motive precum:
- (a) praguri de semnificație diferite stabilite de autoritățile competente în jurisdicțiile lor, în conformitate cu articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  - (b) utilizarea a 180 de zile de întârziere în loc de 90 de zile pentru anumite tipuri de expuneri cărora li se aplică abordarea IRB în anumite jurisdicții, în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  - (c) specificarea indiciilor suplimentare ale improbabilității de plată specifice pentru anumite persoane juridice, locații geografice sau tipuri de expuneri.
84. În sensul punctului 79 litera (b) subpunctul (ii), și atunci când se aplică diferite definiții ale stării de nerambursare indiferent de tipurile de expunere, în conformitate cu punctul 83,

procedurile interne ale instituțiilor referitoare la definiția stării de nerambursare ar trebui să asigure următoarele două caracteristici:

- (a) faptul că domeniul de aplicare al fiecărei definiții este specificat în mod clar;
  - (b) faptul că definiția stării de nerambursare specificată pentru un anumit tip de expunere, persoană juridică sau localizare geografică se aplică în mod consecvent tuturor expunerilor din domeniul de aplicare al fiecărei definiții relevante a stării de nerambursare.
85. În plus, pentru instituțiile care utilizează abordarea IRB, utilizarea diferitelor definiții ale stării de nerambursare trebuie să se reflecte în mod adecvat în estimarea parametrilor de risc în cazul sistemelor de rating al căror domeniu de aplicare cuprinde diferite definiții ale stării de nerambursare.

9. Aplicarea definiției stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail

---

Nivelul de aplicare a definiției stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail

86. În conformitate cu articolul 178 alineatul (1) al doilea subparagraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot aplica definiția stării de nerambursare mai degrabă la nivelul facilităților de credit individuale decât referitor la obligațiile totale ale debitorului. Prin urmare, instituțiile care utilizează abordarea IRB, în special, pot aplica definiția la nivelul facilităților individuale pentru expunerile de tip retail, astfel cum sunt definite la articolul 147 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În schimb, instituțiile care utilizează abordarea standardizată pot aplica definiția stării de nerambursare la nivelul facilităților de credit individuale pentru toate expunerile care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 123 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, chiar și atunci când unele dintre aceste expuneri au fost alocate unei clase de expunere diferită în scopul de a atribui o ponderare a riscului, cum ar fi expunerile garantate cu ipotecă imobiliară.
87. Instituțiile ar trebui să aleagă nivelul de aplicare a definiției stării de nerambursare între debitor și facilitate pentru toate expunerile de tip retail într-un mod care să reflecte practicile lor interne de gestionare a riscurilor.
88. Instituțiile pot aplica definiția stării de nerambursare la nivelul unui anumit debitor pentru anumite tipuri de expuneri de tip retail și la nivelul unei facilități de credit pentru terți, atunci

când acest lucru este justificat de practicile interne de gestionare a riscurilor, de exemplu, ca urmare a unui model de afaceri diferit al unei filiale, și atunci când există dovezi conform cărora numărul situațiilor în care aceiași clienți fac obiectul unor definiții diferite ale stării de nerambursare, la diferite niveluri de aplicare, este menținut la o valoare minimă strictă.

89. În cazul în care instituțiile decid să utilizeze diferite niveluri de aplicare a definiției stării de nerambursare pentru diferite tipuri de expuneri de tip retail, în conformitate cu punctul 88, acestea ar trebui să se asigure că sfera de aplicare a fiecărei definiții a stării de nerambursare este specificată în mod clar și că este utilizată în mod constant în timp pentru diferite tipuri de expuneri de tip retail. În cazul instituțiilor care utilizează abordarea IRB, estimările de risc ar trebui să reflecte în mod corect definiția stării de nerambursare aplicată fiecărui tip de expunere.
90. Atunci când instituțiile utilizează diferite niveluri de aplicare a definiției stării de nerambursare referitor la anumite portofolii de tip retail, tratamentul clienților comuni la nivelul unor astfel de portofolii ar trebui specificat în politicile și procedurile lor interne. În special, atunci când expunerea la care se aplică definiția stării de nerambursare la nivelul debitorului îndeplinește una sau ambele condiții de la articolul 178 alineatul (1) litera (a) sau (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, atunci toate expunerile față de respectivul debitor ar trebui considerate în stare de nerambursare, inclusiv cele care fac obiectul aplicării definiției stării de nerambursare la nivel de facilități de credit individuale. Atunci când expunerea care face obiectul aplicării definiției stării de nerambursare la nivel de facilități de credit individuale îndeplinește aceste condiții, celelalte expuneri față de debitor nu ar trebui reclasificate în mod automat ca stare de nerambursare. Cu toate acestea, instituțiile pot clasifica aceste alte expuneri ca fiind în stare de nerambursare pe baza altor considerații de improbabilitate de plată, astfel cum se prevede în continuare la punctele 92 - 94.
91. Aceeași regulă trebuie să se aplice debitorilor tratați în conformitate cu abordarea standardizată, în cazul în care unele expuneri față de un debitor îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 123 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în timp ce alte expuneri față de același debitor sunt sub formă de titluri de valoare și, prin urmare, nu se califică drept expuneri de tip retail. În cazul în care o expunere sub forma unei garanții îndeplinește una sau ambele condiții prevăzute la articolul 178 alineatul (1) litera (a) sau (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, toate expunerile față de respectivul debitor ar trebui considerate în stare de nerambursare. În cazul în care expunerea care îndeplinește cerințele articolului 123 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 îndeplinește aceste condiții, iar instituția aplică definiția stării de nerambursare la nivelul facilității de credit individuale, celelalte expuneri față de debitor ar trebui să nu fie reclasificate în mod automat în stare de nerambursare. Cu toate acestea, instituțiile pot clasifica aceste alte expuneri ca fiind în stare de nerambursare pe baza altor considerații de improbabilitate de plată, astfel cum se prevede în continuare la punctele 92-94.

Aplicarea definiției stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail la nivel de facilitate

92. În cazul în care, în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) al doilea subparagraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, definiția stării de nerambursare a fost aplicată la nivelul unei facilități de credit individuale în ceea ce privește expunerile de tip retail, instituțiile nu trebuie să ia în considerare în mod automat diferitele expuneri față de același debitor în stare de nerambursare, în același timp. Cu toate acestea, instituțiile ar trebui să țină seama de faptul că unele indicii ale stării de nerambursare sunt legate mai degrabă de starea debitorului decât de statutul unei anumite expuneri. Acest lucru se referă în special la indiciile improbabilității de plată legate de falimentul debitorului, în conformitate cu articolul 178 alineatul (3) literele (e) și (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În cazul în care se face o astfel de mențiune a stării de nerambursare, instituțiile ar trebui să trateze toate expunerile față de același debitor ca fiind în stare de nerambursare, indiferent de nivelul de aplicare a definiției stării de nerambursare.
93. De asemenea, instituțiile ar trebui să ia în considerare alte indicii referitoare la improbabilitatea de plată și să specifice, în conformitate cu politicile și procedurile lor interne, indiciile improbabilității de plată care reflectă mai degrabă situația de ansamblu a unui anumit debitor decât cea a expunerii. În cazul în care apar astfel de alte indicii ale improbabilității de plată, toate expunerile față de debitor ar trebui considerate în stare de nerambursare, indiferent de nivelul de aplicare a definiției stării de nerambursare.
94. În plus, în cazul în care o parte semnificativă a expunerilor față de debitor este în stare de nerambursare, instituțiile pot considera că este puțin probabil ca celelalte obligații ale aceluși debitor să fie plătite integral, fără a recurge la acțiuni, cum ar fi executarea garanției și tratarea acestora ca fiind în stare de nerambursare.

Aplicarea definiției stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail la nivelul debitorului

95. Aplicarea definiției de nerambursare pentru expunerile de tip retail la nivelul debitorului implică faptul că, în cazul în care orice obligație din credite a debitorului îndeplinește condițiile prevăzute la litera (a) sau (b) sau la literele (a) și (b) de la articolul 178 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, atunci toate expunerile față de respectivul debitor ar trebui considerate în stare de nerambursare. Instituțiile care decid să aplice definiția stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail la nivelul debitorului ar trebui să specifice norme detaliate pentru tratamentul obligațiilor din credite comune și efectul de contagiune al stării de nerambursare între expuneri în politicile și procedurile lor interne.
96. Instituțiile ar trebui să ia în considerare o obligație din credite comună drept o expunere față de doi sau mai mulți debitori, care sunt responsabili în mod egal de rambursarea obligației din credite. Această noțiune nu se extinde la o obligație din credite a unui debitor individual

garantată de către o altă persoană sau entitate sub forma unei garanții sau a altor forme de protecție a creditului.

97. În cazul în care condițiile stipulate la litera (a) sau (b) sau la literele (a) și (b) de la articolul 178 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt îndeplinite în ceea ce privește o obligație din credite comună față de doi sau mai mulți debitori, instituțiile ar trebui să ia în considerare toate celelalte obligații din credite comune ale aceluiași set de debitori și toate expunerile individuale față de debitorii respectivi ca fiind în stare de nerambursare, cu excepția cazului în care se poate justifica faptul că recunoașterea stării de nerambursare cu privire la expunerile individuale nu este adecvată, dat fiind că se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) întârzierea plății unei obligații din credite comune rezultă dintr-un litigiu între debitorii individuali care participă la obligația din credite comună, înaintată în instanță sau o altă procedură oficială efectuată de către un organism extern competent, care are drept rezultat o hotărâre obligatorie, în conformitate cu cadrul legal aplicabil jurisdicției în cauză, și nu există nicio preocupare cu privire la situația financiară a debitorilor individuali;

(b) o obligație din credite comună este o parte nesemnificativă din totalul obligațiilor unui debitor individual.

98. Starea de nerambursare a unei obligații din credite comune nu ar trebui să cauzeze starea de nerambursare a altor obligații din credite comune ale debitorilor individuali cu alte persoane sau entități, care nu sunt implicate în obligația din credite aflată inițial în stare de nerambursare; cu toate acestea, instituțiile ar trebui să evalueze dacă starea de nerambursare a obligației din credite comună disponibilă constituie un indiciu al improbabilității de plată în ceea ce privește celelalte obligații din credite comune.

99. În cazul în care condițiile stipulate la litera (a) sau (b) sau la literele (a) și (b) de la articolul 178 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt îndeplinite în ceea ce privește obligația din credite a unui debitor individual, efectul de contagiune al acestei stări de nerambursare nu ar trebui răspândit în mod automat asupra oricăror obligații din credite comune ale respectivului debitor; cu toate acestea, instituțiile ar trebui să evalueze aceste obligații din credite comune pentru eventuale indicii ale improbabilității de plată aferente stării de nerambursare a unuia dintre debitori. În orice caz, în cazul în care toți debitorii individuali se află în stare de nerambursare, obligația comună din credite a acestora ar trebui considerată, de asemenea, în stare de nerambursare, în mod automat.

100. Instituțiile ar trebui să identifice, pe baza analizei prevederilor legale relevante într-o jurisdicție, și să furnizeze în politicile și procedurile lor interne de identificare a debitorilor care răspund pe deplin, în fața legii, pentru anumite obligații în solidar cu alți debitori care, prin urmare, fiind pe deplin răspunzători pentru întreaga sumă a acestor obligații, dar excluzând obligațiile din credite ale unui debitor individual garantate de către o altă persoană

sau entitate sub forma unei garanții sau a altor forme de protecție a creditului. Un exemplu tipic în acest sens ar fi un cuplu căsătorit în care, în baza prevederilor legale specifice aplicabile în jurisdicția în cauză, împărțirea bunurilor soților (sistemul de separare a bunurilor) nu se aplică. În cazul răspunderii reciproce depline pentru toate obligațiile, starea de nerambursare a unuia dintre acești debitori ar trebui considerată un indiciu al potențialei improbabilități de plată a celuilalt debitor și, prin urmare, instituțiile ar trebui să evalueze dacă obligațiile individuale și comune din credite ale acestor debitori ar trebui considerate în stare de nerambursare. În cazul în care unul dintre debitori, individual sau în solidar, care este pe deplin responsabil în fața legii pentru toate obligațiile, are o obligație din credite comună cu un alt client, instituția trebuie să stabilească dacă apar indicii ale improbabilității de plată, de asemenea, asupra celorlalte obligații comune din credite cu terțe părți.

101. Instituțiile ar trebui să analizeze, de asemenea, formele de persoane juridice în jurisdicțiile relevante, precum și nivelul de răspundere al proprietarilor, al partenerilor, al acționarilor sau al administratorilor pentru obligațiile unei societăți în funcție de forma juridică a entității. În cazul în care o persoană este pe deplin răspunzătoare pentru obligațiile unei societăți, starea de nerambursare a societății respective ar trebui să conducă și la considerarea individului respectiv ca fiind în stare de nerambursare. În cazul în care nu există nicio astfel de răspundere deplină pentru obligațiile unei societăți, proprietarii, partenerii sau acționarii semnificativi ai unei societăți în stare de nerambursare ar trebui evaluați de către instituție pentru eventuale indicii ale improbabilității de plată în ceea ce privește obligațiile lor individuale.
102. În plus, în cazul specific al unui întreprinzător individual, atunci când o persoană fizică are atât obligații comerciale, cât și private integrale, atât asupra bunurilor comerciale, cât și a celor private, starea de nerambursare a oricăreia dintre obligațiile private sau comerciale trebuie să determine, de asemenea, considerarea tuturor obligațiilor private și comerciale ale unor astfel de persoane ca fiind în stare de nerambursare.
103. În cazul în care definiția stării de nerambursare se aplică la nivelul unui debitor pentru expunerile de tip retail, ar trebui să se aplice, de asemenea, pragul de semnificație la nivelul unui debitor. Instituțiile ar trebui să specifice în mod clar în politicile și procedurile lor interne tratamentul obligațiilor din credite comune în aplicarea pragului de semnificație.
104. Un debitor comun, adică un anumit set de debitori individuali, care au o obligație comună față de o instituție, ar trebui să fie tratat ca un debitor diferit de fiecare debitor individual. În cazul în care întârzierea la plată apare într-o obligație din credite comună, pragul de semnificație pentru o astfel de întârziere ar trebui evaluat prin aplicarea pragului de semnificație menționat la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în cazul tuturor obligațiilor din credite comune acordate acestui set specific de debitori. În acest scop, expunerile individuale față de debitorii care participă la o obligație din credite comună sau față de orice alte subgrupuri ale acestor debitori nu ar trebui luate în considerare. Cu toate acestea, atunci când este încălcat pragul de semnificație pentru un debitor comun calculat în acest mod, toate obligațiile din credite comune ale acestui set de

debitori și toate expunerile individuale la debitori care participă la o obligație din credite comună ar trebui considerate în stare de nerambursare, cu excepția cazului în care s-a îndeplinit oricare dintre condițiile specificate la punctul 97.

105. Atunci când întârzierea la plată are loc pentru o obligație din credite individuală, pragul de semnificație pentru o astfel de întârziere ar trebui evaluat prin aplicarea pragului de semnificație menționat la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în cazul tuturor obligațiilor din credite individuale ale acestui debitor, fără a lua în considerare obligațiile din credite comune ale aceluși debitor cu alte persoane sau entități. Atunci când este încălcat pragul de semnificație calculat în acest mod, toate expunerile individuale la acest debitor ar trebui considerate în stare de nerambursare.

10. Documentarea, politicile interne și procesele de gestionare a riscurilor

---

Punctualitatea identificării stării de nerambursare

106. Instituțiile ar trebui să dispună de procese eficiente, care să le permită să obțină informațiile relevante, cu scopul de a identifica stările de nerambursare în timp util, și să canalizeze informațiile relevante în cel mai scurt timp posibil și, acolo unde este posibil, în mod automat, către personalul care este responsabil de luarea deciziilor referitoare la credite, și mai ales:

- (a) în cazul în care acestea aplică procese automate, cum ar fi numărarea zilelor de întârziere, identificarea indiciilor stării de nerambursare ar trebui efectuată în fiecare zi;
- (b) în cazul în care acestea pun în aplicare procese manuale, cum ar fi verificarea surselor externe și a bazelor de date, analiza listelor de monitorizare, analiza listelor de expuneri în urma dificultăților financiare, identificarea SCRA, informațiile ar trebui actualizate cu o frecvență care să garanteze identificarea stării de nerambursare în timp util.

107. Instituțiile ar trebui să verifice periodic că toate expunerile neperformante în urma dificultăților financiare sunt clasificate ca fiind în stare de nerambursare și supuse restructurării în regim de urgență. De asemenea, instituțiile ar trebui să analizeze periodic expunerile performante în urma dificultăților financiare, cu scopul de a stabili dacă oricare dintre ele îndeplinește indicul improbabilității de plată, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la punctele 49 - 55.

108. Mecanismele de control ar trebui să asigure utilizarea informațiilor relevante în procesul de identificare a stării de nerambursare, imediat după ce au fost obținute. Toate expunerile față de un debitor în stare de nerambursare sau toate expunerile relevante în cazul aplicării definiției stării de nerambursare la nivelul facilității pentru expunerile de tip retail ar trebui marcate în stare de nerambursare în toate sistemele informatice relevante, fără întârzieri nejustificate. În cazul în care apar întârzieri în înregistrarea stării de nerambursare, aceste întârzieri nu ar trebui să conducă la erori sau neconcordanțe în gestiunea riscurilor, raportarea riscurilor, calculele cerințelor de fonduri proprii sau utilizarea datelor în cuantificarea riscului. În special, trebuie să se asigure că cifrele interne și externe de raportare reflectă o situație în care toate expunerile sunt clasificate în mod corect.

Documentarea

109. Instituțiile ar trebui să-și documenteze politicile în ceea ce privește definirea stării de nerambursare, inclusiv toți factorii declanșatori pentru identificarea stării de nerambursare și a criteriilor de ieșire, precum și identificarea clară a domeniului de aplicare al definiției stării de nerambursare și mai ales acestea ar trebui:

- (a) să documenteze operaționalizarea tuturor indicilor stării de nerambursare;
- (b) să documenteze operaționalizarea criteriilor de reclasificare a unui debitor în stare de nerambursare la o stare diferită de cea de nerambursare;
- (c) să păstreze un registru actualizat al tuturor definițiilor stării de nerambursare.

110. În sensul punctului 109 litera (a), instituțiile ar trebui să documenteze aplicarea definiției stării de nerambursare, în mod detaliat, prin includerea operaționalizării tuturor indicilor stării de nerambursare, inclusiv procesul, sursele de informare și responsabilitățile pentru identificarea unor indicii speciale ale stării de nerambursare.

111. În sensul punctului 109 litera (b), instituțiile ar trebui să documenteze operaționalizarea criteriilor de reclasificare a unui debitor în stare de nerambursare la o stare diferită de cea de nerambursare, inclusiv procesele, sursele de informare și responsabilitățile atribuite personalului relevant.

112. În sensul punctelor 110 și 111, documentația trebuie să includă o descriere a tuturor mecanismelor automate și a proceselor manuale, și atunci când indicii calitative ale stării de nerambursare sau criteriile pentru revenirea la o stare diferită de cea de nerambursare sunt puse în aplicare manual, descrierea trebuie să fie suficient de detaliată pentru a facilita înțelegerea comună și aplicarea consecventă de către întreg personalul responsabil.

113. În sensul punctului 109 litera (c), instituțiile ar trebui să țină un registru actualizat al tuturor versiunilor curente și anterioare ale definiției stării de nerambursare, cel puțin începând de la data aplicării prezentului ghid. Registrul ar trebui să conțină cel puțin următoarele informații:

- (a) domeniul de aplicare al definiției stării de nerambursare, în cazul în care există mai multe definiții ale stării de nerambursare utilizate în cadrul instituției, al întreprinderii-mamă sau al oricăreia dintre filialele sale;
- (b) organismul de aprobare a definiției sau a definițiilor stării de nerambursare și data aprobării pentru fiecare dintre aceste definiții ale stării de nerambursare;
- (c) data punerii în aplicare a fiecărei definiții a stării de nerambursare;
- (d) o scurtă descriere a tuturor modificărilor efectuate în raport cu ultima versiune;
- (e) în cazul instituțiilor care au primit aprobarea de a utiliza abordarea IRB, categoria de modificare atribuită, data prezentării către autoritățile competente și, după caz, data aprobării de către autoritățile competente.

Cerințe de guvernare internă pentru instituțiile care aplică abordarea IRB

114. Instituțiile care utilizează abordarea IRB ar trebui să adopte mecanisme și proceduri adecvate pentru a se asigura că definiția stării de nerambursare este pusă în aplicare și utilizată într-un mod corect și ar trebui, în special, să se asigure că:

- (a) este necesară aprobarea definiției stării de nerambursare și a domeniului de aplicare al acesteia de către organul de conducere sau de către un comitet desemnat de acesta, precum și de către conducerea superioară, în conformitate cu articolul 189 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (b) definiția stării de nerambursare este utilizată în mod consecvent în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii și are un rol semnificativ în procesele interne de gestionare a riscurilor fiind folosită cel puțin în domeniul monitorizării expunerilor și în raportarea internă către conducerea executivă și organul de conducere;
- (c) unitatea de audit intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă analizează periodic soliditatea și eficiența procesului utilizat de instituție pentru identificarea stării de nerambursare, luându-se în considerare, în special, promptitudinea identificării stării de nerambursare menționate la punctele 106 - 108; și asigurându-se că concluziile analizei auditului intern și a recomandărilor respective, precum și măsurile luate pentru remedierea deficiențelor identificate sunt comunicate direct către organul de conducere sau comitetul desemnat de acesta.